

Ἀδελφοί μου,

ΛΕΠΟΥΡΓΕΙΕΣ ΔΙΣΤΑΞΕΩΝ ΑἰΘΕΡΙΚΩΝ

"Ἐπιμένε καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Ὁμιλήσαμεν διὰ τὰ τρία σώματα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ παχυλὸν ὕλικόν μὲ τὸ αἰθερικὸν του ἀντίστοιχον ὡς συνδετικὸν κρῖνον μὲ τὸ λεγόμενον ψυχικὸ σῶμα καὶ πάλιν μὲ τὸ αἰθερικὸν του ἀντίστοιχον ὡς συνδετικὸ κρῖνον μὲ τὸ κατώτερον Νοητικὸ σῶμα.

Καὶ τὰ τρία αὐτὰ σώματα τὰ χρησιμοποιεῖ ὁ ἄνθρωπος καθ' ὅν χρόνον ζεῖ μέσα στὸ παχυλὸν του ὕλικόν σῶμα.

Ἐχομεν περὶ ὅτι τὰ πάντα Νοῦς, εἰς διαφόρους βαθμοὺς κραδασμῶν καὶ ἡ παχυλὴ ὕλη. Καὶ ἡ παχυλὴ ὕλη εἶναι Νοῦς εἰς τὸν ποῖόν χαμηλὸ κραδασμόν.

Δέν ὑπάρχει παχυλὸν ὕλικόν ἄτομον ἢ μόριον ποῦ νὰ μὴν ἔχη τὸ ψυχικόν καὶ τὸ Νοητικὸν ἀντίστοιχόν του. Ὅμως ὑπάρχει ψυχικὸ ἄτομο ποῦ νὰ μὴ ἔχη τὸ παχυλὸ ὕλικόν, ὡστόσο, ὅμως πρέπει νὰ ἔχη τὸ Νοητικόν. Δέν ὑπάρχει ψυχικὸ ἄτομο ποῦ νὰ μὴν ἔχη τὸ Νοητικὸν ἀντίστοιχον. Ὑπάρχει ὅμως Νοητικὸν ἄτομον ἢ μόριον ποῦ νὰ μὴν ἔχη οὔτε τὸ ψυχικόν οὔτε τὸ παχυλὸ ὕλικόν.

Τὸ ἴδιο. Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποῦ ζεῖ μέσα σ' ἓνα παχυλὸν ὕλικόν σῶμα χωρὶς νὰ ἔχη μέσα στὸ παχυλὸν του ὕλικόν σῶμα καὶ ἐκτός τὸ ψυχικὸν ἀντίστοιχον τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος καὶ τὸ κατώτερον Νοητικόν. Ὅταν ἀπέλθῃ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ὕλικόν κόσμον, ἀποβάλλει τὸ παχυλὸν του ὕλικόν σῶμα μένει μέσα εἰς τὸ ψυχικόν του σῶμα, πανομοιότυπο ὡς μορφή, μὲ τὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα, ὡστόσο εἰς τὴν τετάρτην διάστασιν. Καταστρατηγεῖται ὁ Νόμος τοῦ Χώρου. Καὶ ὅταν ἀποβάλλῃ καὶ τὸ ψυχικόν του σῶμα ὁ ἄνθρωπος μένει μὲ τὸ Νοητικόν του σῶμα, ἀνώτερον καὶ κατώτερον. Τόσον τὸ ψυχικόν σῶμα ὅσον καὶ τὸ Νοητικόν σῶμα μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀνεξάρτητα σώματα νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἑαυτὸν του, ὡς ὑπερσυνειδήτος αὐτοεπίγνωσης, ἐνσυνειδήτος αὐτοεπίγνωσης εἴτε καὶ ὑποσυνειδήτως, μέσα στοὺς ἀνῆλθους κόσμους τῆς συστάσεως τῶν σωματικῶν αὐτῶν.

Ἐχομεν περὶ ὅτι, κάθε σῶμα ἔχει τὸ αἰθερικὸν ἀντίστοιχον ὡς συνδετικὸν κρῖνον μὲ τὰ ἀνώτερα σώματα. καὶ ἔχομεν περὶ ὅτι ἡ αἰθερικότης ζωϊκότης ὡς ἐκ τῆς λειτουργίας καὶ τῶν ἐργασιῶν ποῦ κάμνει ἔχει ὀνομασθῇ, ἀποτυπωτικὸς αἰθέρ, κινητικὸς αἰθέρ, αἰσθησιακὸς αἰθέρ καὶ δημιουργικὸς αἰθέρ.

Ἡ δὲ εἴπωμεν ὅτι τὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα τὸ δημιουργεῖ καὶ τὸ συντηρεῖ τὸ αἰθερικὸν του ἀντίστοιχο ;

Ναί. Τὸ αἰθερικὸν ἀντίστοιχον τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κτίζει, συντηρεῖ, διατηρεῖ, μεγαλώνει καὶ μορφοποιεῖ τὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα, τὸ μέσον εἴπαμεν. Ποῦδ' ὅμως τὸ κάμνει αὐτὸ ὅλον, αὐτὴν ὅλην τὴν ἐργασίαν; Ἀσφαλῶς τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, καὶ γι' αὐτὸ ἔχομεν ὀνομάσει τὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ΑΓΙΟΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ.

Τώρα, τὸ ψυχικὸν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, μὲ ποῖόν μέσον συντηρεῖται, διατηρεῖται, ἀναπτύσσεται; Μέσον τῆς αἰθερικότητος-ζωϊκότητος τοῦ ψυχικοῦ σώματος, καὶ πάλιν μὲ τὰς τέσσαρις προαναφερθεῖσας λειτουργίας.

Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ Νοητικόν σῶμα. Μὲ μιὰ διαφορὰ ὅμως τώρα. Οἱ λειτουργίες τῶν αἰθερικῶν ἀντιστοιχῶν εἶναι πολὺ διαφορετικαί, ἀσφαλῶς σὲ κάθε σῶμα, καὶ κάθε κόσμον. Λόγου χάριν ὁ δημιουργικὸς αἰθέρ τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος κἀν ἀπὸ τὴν Ἐποπτεῖαν καὶ Πανσοφίαν τοῦ ΑΓΙΟΥ ΙΣΤΟΡΗΤΟΥ ΚΤΙΖΕΙ μέσα σὲ μιαν μορφήν περιορισμένην πολὺ διαστάσεων; διότι, τὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα τὸ γνωρίζομεν, κατέχει ὄγκον, μορφή. Κινητικὸς αἰθέρ, εἰς τὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα εἶναι τὸ ὅτι δίδει τὴν κίνησιν, ὑποσυνειδήτως ὡς ἔλεγα, κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, παλμούς τῆς καρδίας, εἰσπνοάς, ἐκπνοάς, κίνησιν τῶν νευρικῶν αἰθερικῶν ρευστῶν εἰς τὸ νευρικὸ σύστημα, συμπαθητικόν, παρασυμπαθητικόν, Νωτιαῖον μυελόν, ὡς καὶ κίνησιν ποῦ θὰ λέγαμε ἐκουσίαν τὴν ὁποῖαν κάμνει ἡ προσωπικότης ἑαυτοῦς μας, δηλαδὴ μετακινήσεις τοῦ ὕλικου σώματος, νὰ περπατοῦμεν, νὰ κινούμεν τὰ χέρια, τὴν κεφαλὴν. Αὐτὰ ὅλα εἶναι τοῦ Κινητικοῦ αἰθέρος ἐργασία.

Όμως, Κινητικός αἰθήρ, εἰς τὸ Ψυχικόν σῶμα κἀνεί κἀτι ἄλλο. Κυκλοφορία αἵματος δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ψυχικόν σῶμα, ἀλλὰ ὑπάρχει μίᾳ πολὺ γρήγορῃ κυκλοφορία ἀτόμων γῆρωτοῦ ψυχικοῦ σώματος καὶ μίᾳ ἀκτινοβολία σὲ μεγάλες ἀποστάσεις. Καὶ αὕτῃ εἶναι ἡ λεγομένη ὑποσυνείδητος κίνησις ὑπὸ τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Ὁ κινητικός αἰθήρ εἰς τὸ ψυχικόν σῶμα μᾶς δίδει τὸ φαινόμενο τοῦ λέγομεν ἐκωμμάτων, προέκτασιν. τῆς Μονάδος τῆς ψυχῆς αὐτοεπιγνώσεως ἀκόμα καὶ τῆς προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως μέσα ἐν τῷ χώρῳ, ἐν τῷ διδάσχημα, σὲ μεγάλες ἀποστάσεις, καὶ τοῦ δὲν θὰ κἀμὴ ὁ κινητικός αἰθήρ ζωϊκότης εἰς τὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα.

Ὡστε, ἡ ἐκωμῶσις εἶναι ἡ ἐργασία τοῦ κινητικοῦ αἰθέρος τοῦ ψυχικοῦ σώματος.

Ὁ αἰσθησιακὸς αἰθήρ τοῦ παχυλοῦ μας ὕλικου σώματος χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ θέσῃ εἰς λειτουργίαν τὰς πέντε αἰσθήσεις, τὴν προέκτασιν αἰθερικότητος μέσα εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς πού θὰ λέγωμεν ὅρασιν. (Πολὺ περιορισμένη λειτουργία καὶ ὅτι μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀῖσθανθῇ μέσῃ τῆς λεγομένης ἀφῆς. Ἀσφαλῶς τὰ συναισθήματα τὰ ὅποια αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος μέσα ἐν τῷ παχυλῷ τοῦ ὕλικου σώματος, ἐπιθυμίες καὶ ὅλα αὐτὰ εἶναι κραδασμοὶ τοῦ ψυχικοῦ σώματος ἐντὸς τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος καὶ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα παρὰ μόνον εἰς τὸ νὰ ἐπιδόρῳν τὴν αὐτοῦ.

Λόγου χάριν. Κινητικὸς καὶ αἰσθησιακὸς αἰθήρ τοῦ Ψυχικοῦ σώματος δίδει μὲν ἐν τῷ παχυλῷ ὕλικῳ σῶμα, καθ'ὃν χρόνον οἱ κραδασμοὶ αὐτοὶ λαμβάνουν χώραν εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ λέγομεν ἐγρήγορσιν ἐντὸς τοῦ ὕλικου σώματος. Ἡ ὀργή, τὰ διὰ-όρα συναισθήματα, βίαια κυρίως μᾶς δίδουν ταχύτεραν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, καὶ τὴν κίνησιν τῶν αἰθερικῶν ἀντιστοιχῶν τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος τοῦ θὰ δοῦμεν. ἐν τῷ ἀπὸ ἑνα θυμὸν, τὴν κατὰπτωσιν, τὴν κούρασιν, τὴν κεντρίνισμα ἀκόμα τοῦ προσώπου.

Ὡστε, μόνον φαινόμενα βλέπομεν εἰς τὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα ἀπὸ τὴν λειτουργίαν τοῦ κινητικοῦ καὶ αἰσθησιακοῦ αἰθέρος τοῦ ψυχικοῦ μας σώματος.

Κινητικὸς αἰθήρ εἰς τὸ Νοητὸν σῶμα τῇ κατώτερον Νοητικόν σῶμα, εἶναι νὰ ἰδῇ ὑποβοηθῇ μέσῃ τοῦ Νοῦ ὑπερουσίας νὰ μορφοποιῶμεν εἰδῶλα, νὰ γνωρίζωμεν καταστάσεις, μίᾳ διαδοχικὴν συνέχειαν σκέψεων (κίνησις δὲν εἶναι κι' αὕτῃ) μέσα εἰς τὸν χρόνον ὅχι εἰς τὸν Χῶρον.

Ταυτοχρόνως εἶναι καὶ ἡ λειτουργία τοῦ Νοητικοῦ αἰσθησιακοῦ αἰθέρος. Ὁ Δημιουργικὸς αἰθήρ φυσικῶς εἰς ὅλα τὰ σώματα εἶναι κατω ἀπὸ τὴν ἐποπτεῖαν καὶ παντοφρίαν, εἰς μὲν τὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, εἰς τὸ λεγόμενον ψυχικόν σῶμα τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ καὶ τοῦ ΛΟΓΟΥ καὶ εἰς τὸ Νοητικόν σῶμα κυρίως τὸ ἀνώτερον Νοητικόν σῶμα καθαρῶς τοῦ ΛΟΓΟΥ.

Αὐτὰ θὰ τὰ γνωρίσωμεν ἐμπειρικῶς εἰς τὸ μέλλον ὅταν θὰ ἀρχίσωμεν τὴν ἐνδοσκόπησιν καὶ τὸν βαθύ διαλογισμό. Γρατὶ ἀσφαλῶς πρέπει νὰ γνωρίσωμεν, καὶ ἡ γνώσις εἶναι αὕτῃ πού μᾶς δίδει δύναμιν ἀφ' ἐνός καὶ μᾶς ἀναλλάττει ἀπὸ τὴν ἀγνοίαν ἡ ὅποια μᾶς δεσμεύει μᾶς περιορίζει.

Ὡστε, κίνησις, συναισθημα εἰς τὰ διδόμενα σώματα μᾶς δίδει διαφορετικὰ ἀποτελέσματα, κι' αὐτὸ εἶναι πού πρέπει νὰ μελετήσωμεν.

Τώρα φθάνομεν εἰς τὸν κινητικὸν καὶ αἰσθησιακὸν αἰθέρα ταυτοχρόνως καὶ ἀποτυπωτικὸν αἰθέρα εἰς τὸ Νοητικὸ μας σῶμα τὸ κατώτερον.

Αὐτὰ εἶναι πού μᾶς δίδουν τὴν ἱκανότητα τοῦ σκέπτεσθαι, διαλογίζεσθαι. Διαλογισμὸς θὰ πῇ κίνησις μέσα ἐν τῷ χρόνῳ.

Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε σετὶ σκέψιν εἰς τὸ κατώτερον Νοητικὸ σῶμα δηλαδὴ μέσα εἰς τὸν κύμιον τῆς χωριστικότητος, μέσα εἰς τὴν φαινόμενῃ τῆς ζωῆς, τῆς προσωπικότητος ἐαυτοῦ μας χωρὶς νὰ μᾶς δίδῃ ἕνα εἶδωλο, μίαν εἰκόνα καὶ τὴν ὅποιαν ὥσπερ, εἰκόνα καὶ εἶδωλο ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τῆς δίδομεν μίαν κάποιαν ζωὴν. Βλέπομεν λόγου χάριν ἕνα πρόσωπο ἕνα φίλον μας ἕνα φίλτατο πρόσωπο, τὸ φέρνομεν στὴν μνήμη μας δὲν τὸ φέρνομεν ὡς ἕνα νεκρὸ εἶδωλο, τὸν βλέπομεν τὸν φίλον μας κοντὰ μας νὰ χαμογελᾷ νὰ κινῆται μὲ κατὰ γνώσιν ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ του, τὸν βλέπουμεν τὸν κινητικὸν αἰθέρα, τὴν αἰσθησιακὸν αἰθέρα, μᾶς δίδει εὐχαρίστησιν ἢ ἀντιπάθεια, ἔλαρ-

ταῦται ἀπὸ τῆς σχέσεως μας μὲ τὸ πρόσωπο αὐτό.

Ὡστε, τὴν στιγμήν ποῦ ἀπὸ τὴν ὑπερουσίαν τοῦ, τὴν ἀσύλληπτη ὅπως ἔχομεν περὶ καὶ ἄμορφο, μορφοποιούμεν μέσον τῆς σκέψεως, πολὺπλοκὴ ἐργασία τὴν ὁποίαν ἐξουχιστικῶς θὰ ἐρευνήσωμεν εἰς τὴν ἐνδοσκοπήσιν, δημιουργοῦμεν ὑποσυνειδήτως καθημερινῶς, ἐνσυνειδήτως ὅταν θὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν μελέτην μας ζῶσαι εἰκόναι εἶδωλα ἀπὸ Νοητικὴν ἕλην. Ἡδὴ τὸν δημιουργικὸν αἰθέρα τὸν μεταχειριζόμεθα εἰς τὸ Νοητικὸν πεδίου, γιὰτὶ δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ζήσῃ, νὰ σκεφθῇ, νὰ διαλογισθῇ μὲ εἶδωλα καὶ εἰκόνες νεκρῆς, ποῦ νὰ μὴν ἔχουν μέσα τοὺς ζῶν ἐκφράσιν καὶ κίνησιν. Τὸ ἔχετε σκεφθῇ αὐτό;

Ἡμεῖς ἐμπειρικῶς τώρα μέσον μέσον τοῦ διαλογισμοῦ καὶ τῆς λεγομένης εἰδωλοπλαστικῆς ἐνσυνειδήτου θὰ πέρνωμεν νοῦ ἀπὸ τὴν ἄμορφον κατάστασιν του, ὡς ὑπερύλης καὶ μὲ ἓνα μυστηριώδη τρόπον ποῦ ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος δὲν γνωρίζει, ἔχομεν τὴν δύναμιν νὰ μορφοποιούμεν.

Ποῦ εὐρίσκονται τὰ εἶδωλα ποῦ δημιουργοῦμεν ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑπὲρ οὐσίαν; Ποῦ νομίζετε ὅτι εὐρίσκονται; μέσα στὸν Χῶρον; μὴ καὶ εἶναι Νοητικὰ εἶναι πέραν τῶν περιορισμῶν καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ Χώρου.

Μπορεῖ νὰ εἶναι μικροσκοπικὰ τόσο μικρὰ ὅσον ἡ κεφαλὴ μιᾶς καρφίτσας κάπου μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν μας εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς ρινός; ἀλλὰ γιὰ μᾶς ὡστόσον τὰ εἶδωλα αὐτὰ εἶναι πλήρη. Ἡμεῖς ὁρῶμεν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι βλέπομεν τὸν φίλον μας, φίλ-  
τατον ἢ ὅχι πολυηγαπημένον καὶ μᾶς φέρνουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀπὸ τὸ ὑποσυνειδή-  
το συναισθήματα. Θέλω νὰ πῶ, ἔχουν τόσην πολλὴν δύναμιν, ὅμως ὅταν τὰ διατηρήσωμεν ἐκ' ὀλίγον προεκτείνονται μέσα στὸν Χῶρον ὀλίγα θὰ ἔλεγα πόδια μπροστὰ στὸ ὕλικο μας σῶμα καὶ πέρνουν τὸ φυσιολογικὸ μέγεθος των. Ὁ φίλος μας ὅπως τὸν ἐγνωρίσαμεν ἀπὸ αἰθερικὴν Νοητικὴν ὕλην εὐρίσκεται μπροστὰ μας. Ἐνας ἐνορατικὸς μπορεῖ νὰ τὸν δῇ νὰ εὐρίσκεται μπροστὰ μας τὴν ὥραν ποῦ διαλογιζόμεθα. Ὡστε, ἓνας ἐνορατικὸς ἂν μᾶς παρακολουθῇ θὰ προσέξῃ δύο τινά, Πρῶτον ὅτι μπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ στὴν μικροσκο-  
πικὴν εἰκόνα ἢ εἶδωλο μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν μας καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸ κάθε τι ἢ νὰ περιμένῃ μέχρις ὅτου προεκταθῇ καὶ θὰ προεκταθῇ ἢ εἰκόνα ἢ τὸ εἶδωλο μπροστὰ μας νὰ πάρῃ τὸ φυσικὸ μέγεθος, καὶ καλὴν νὰ προσηλωθῇ ἐκ' αὐτῆς καὶ νὰ ἀποκομίσῃ τίποτε περισσότερο ἀπὸ ὅτι θὰ μπορούσε νὰ ἀποκομίσῃ ἀπὸ τὴν μικροσκοπικὴν εἰκόνα, γιὰτὶ εἴτε εἶναι μικροσκοπικὴ εἰκόνα εἶδωλο εἴτε κῆρε φυσικὰ διαστάσεις, ποιοτικῶς ὅχι διαφέρει.

Ἐδῶ εἶναι τὸ μέγα μυστήριον ποῦ θὰ ἐκπλήξῃ κατ' ἀρχὴν τὸν ἐνορατικόν, ἐνσυνειδήτως ἐνορατικόν, ἐρευνητὴν τῆς ἀληθείας, καὶ θὰ προσέξῃ καὶ ἓνα ἄλλο. Τό-  
σον ὅταν σχηματισθῇ τὸ εἶδωλον εἰκόνα, ἐπαναλαμβάνω μικροσκοπικὸν ὡς κεφαλὴ καρφί-  
τσας, εἴτε προεκταθῇ σὲ φυσικὰ μεγέθη, καὶ τὰ φυσικὰ μεγέθη γιὰ ἓνα ἄνθρωπον εἶναι τὸ μέγεθος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅμως γιὰ ἓνα τοπλὸ ποιά εἶναι τὰ φυσικὰ μεγέθη; Γιὰ ἓνα ὄρος, γιὰ μίαν θάλασσαν, ποιά εἶναι τὰ φυσικὰ μεγέθη;

Λοιπὸν θὰ δοῦμεν ὅτι ταυτοχρόνως μορφοποιεῖ τὴν οὐσίαν τοῦ καὶ λέγομεν ψυχικὴν ὕλην, δηλαδὴ, ὅταν δημιουργηθοῦν οἱ εἰκόνες τὰ εἶδωλα καὶ τὰ τοπλὰ ἔχουν μέσα τοὺς τόσην ψυχικὴν ὕλην ὅσα εἶναι ἡ σκέψις, συναισθημα, τοῦ ἀνθρώπου ποῦ τὰ ἔχει προεκτείνει, καὶ περιπλέον ὅτι θὰ ἔχουν νὰ προσφέρουν.

Ἐξηγοῦμαι. Ἄν λόγου χάριν ἓνας ἔχει ὅσῃ ἓνα ὠραῖο τοπίο, μίαν ἀκρο-  
γιαλιά, τὴν ἀνασύρει ἀπὸ τὸ ὑποσυνειδήτο του, ἔτοιμη καὶ δημιουργεῖ πλέον τὸ  
τοπίο, μικροσκοπικώτατα εἴπομεν καὶ ἂν συντονισθῇ μὲ τὸ τοπίο κάποτε, ὅχι περισ-  
σότερα ἥως ὅχι καὶ λιγότερα, διότι τὸ τοπίο αὐτὸ μπορούσε νὰ τὸ συνδέῃ μὲ δυσάρε-  
στες ἢ εὐχάριστες ἐντυπώσεις. Ἐνας ἐνορατικὸς, ἐνσυνειδήτως ποῦ θὰ τὸ δῇ τοπίο  
αὐτό, θὰ δῇ μέσα πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρόσεξεν ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐκπαδίνεται  
μὲ τὰ διδάσκαλα του συναισθήματα τότε. Θὰ δῇ τὸ τοπίο πλήρες, καὶ θὰ διεγερθοῦν μέ-  
ρα του τέτοια συναισθήματα ποῦ θὰ τοῦ ἔδιδαν τὸ ἀληθινὸ ἐκεῖνο τοπίο τοῦ ἰδίου.

Ὡστε κάθε τι ποῦ δημιουργεῖ ἓνας ἄνθρωπος εἰκόνα εἶδωλο, ἔχει πλήρως  
μέσα του ὅχι μόνο τὰς ἰδιότητες καὶ τὰ συναισθήματα αὐτοῦ ποῦ τὸ γεννᾷ, ἀλλὰ,  
ἀντιθέτως θὰ γεννοῦσιν ἢ ἐμπειρία αὐτῇ σὲ οἰονόηποτε ἄλλο ἄνθρωπο, δηλαδὴ, εἶναι  
προικισμένα μὲ τοῦ ἀνεξάρτητα τῶν ἀνελήψεων τοῦ ἀνθρώπου ποῦ τὰ γεννᾷ τὰ εἶδωλα  
αὐτά.

Προσέχετε αυτό τό σημεῖο. Καί ἔτσι συμπεραίνομεν ὅτι ὁ Νοῦς μέσον τοῦ ὅλου κτείνονται ὅλα αὐτά, εἶναι προσωπικὸς μὲ τὴν θεῖαν Πανσοφίαν.

Ἀσφαλῶς δὲ πρέπει θτανπροχωρήσωμεν εἰς τὴν εὐδοσκοπήσιν καὶ κύρως εἰς τό κεφάλαιον τῆς ἐρεῦνης τῶν χαμηλῶν κραδασμῶν τοῦ ψυχικοῦ σώματος μας γιὰ νὰ μὴ μὴ μὴ νὰ ὑπερνικήσωμεν τὰ χαμηλά μας συναισθήματα, ὀργήν, θυμόν, ζηλοτυπίαν, ἀντιδράσεις ἀπὸ τῆς ἐντυπώσεως ποῦ παίρνομεν θὰ πρέπει νὰ εἴμεθα προσεκτικοί, διότι, ἐκεῖ ποῦ νομίζομεν ὅτι ἔχουν τὰ εἶδωλα αὐτά νεκρωθῇ, ἐν μίᾳ καὶ μόνῃ στιγμῇ, μποροῦν νὰ μᾶς παρουσιάσουν νέες καταστάσεις ποῦ προηγουμένως ὄν εἴχαμεν προσέ-  
ξη, νέους κραδασμούς, γιὰτὶ καθε εἰκόνα εἶδωλο περιέχει μέσα τῆς πολὺ περισσότε-  
ρα ἀπὸ ὅτι θὰ τὴν προικίσωμεν μὲ τό νὰ τὴν γεμίσωμεν ἀπὸ αἰθερικὴν νοητικὴν ὕλην.

Λόγου χάριν. Ἐχω ἕνα πῶτη, ὁ ὁποῖος ἐσχημάτισε πολλὰς φορὰς τὴν σκέψιν τὰ εἶδωλα τοῦ ποτοῦ. Ψυχικοὶ κραδασμοὶ τοῦ εἶδωλου τὰ συναισθήματα ποῦ τοῦ εἶδον τὸ ποτό, οἶνοποσία, κλπ. κλπ. Φυσικὰ αὐτὰ τὰ συναισθήματα ὄν εἶναι σὲ ὅλους τὰ ἴδια. Ὑπάρχει κατὶ τό εὐχάριστον καὶ τό δυσάρεστον θταν φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος ποῦ, κί-  
νει στὰ ἄκρα.

Ἐνας ποῦ ἔχει ὑπερβεῖ αὐτό τό ἐλάττωμα αὐτὴν τὴν ἔλξιν μπορεῖ μίᾳ στιγμῇ νὰ συντονισθῇ μὲ τὰ εἶδωλα εἰκόνες παρόμοιες μὲ αὐτὰς ποῦ εἶχε προηγουμένως ἀπὸ ἄποιον ἄλλον ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ὡστόσο ὄν εἶναι μέθυσος, ὄν εἶναι ἀλκολικός, αἰσθάνεται κατὶ διαφορετικὸ ἀπὸ τό ποτό ἀπὸ ὅτι αἰσθανόταν αὐτός, κατὶ τό ὅποτον προηγουμένως ὄν ἐγνώριζεν. Ὅμως ἂν τό ἀνασύρῃ καὶ συντονισθῇ μὲ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον θὰ γνωρίσῃ τῆς οἰκῆς του ἐμπειρίας.

Ὁν ἐξῶν ἂν ἔγινε ἀντιληπτός. Ὡστόσο θέλω νὰ πῶ ὅτι τὰ εἶδωλα καὶ οἱ εἰκόνες εἶναι πολὺ ζωντανές, εἶναι ἀπὸ ζωντανὴν ὑπερουσία Νοῦ τὴν ὅποιαν ἔχομεν μορφοποιήσει σὲ σκέψεις, καὶ οἱ σκέψεις εἶναι τεράστιες δυνάμεις, γιὰτὶ εἶναι ἡ σκέψις ποῦ θταν προεκταθῇ ἀπὸ τοὺς Ἀρχαγγέλους δημιουργεῖ σύμπαντα, παχυλὰ ὕλη-  
κα.

Τί νομίζετε, θταν βλέπετε ἕναν ἀντικείμενον ὅτι εἶναι ἡ δύναμις ποῦ ἐγεί-  
ρει μέσα σας ὁρισμένα συναισθήματα, καὶ εἶναι ἕνα ἀντικείμενο τό ἀντικείμενο ποῦ ὁρίζει σὲ ὅλους τὸν ἴδιον βαθμὸν συναισθημάτων;

Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἀλλὰ ὁ καθ' ἕνα ἀποκομίζει ἀπὸ τοὺς κραδασμοὺς τοῦ ἀντικει-  
μένου ἐκεῖνους τοὺς κραδασμοὺς μὲ τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος εἶναι συνηθισμένος εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον. Τό ἴδιον ἀντικείμενον, ἐπαναλαμβάνει, ὄν δίδει τὰ ἴδια συναισθήματα σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὡστόσο, μέσα του ἔχει ὅλους ἐκεῖνους τοὺς κραδασμοὺς ποῦ διεγείρουν ὅλα τὰ συναισθήματα ποῦ ἔχει ὀψει καὶ κολλοὺς ἀκόμα ποῦ ὄν μπό-  
ρεσαν οἱ ἄνθρωποι νὰ συναίσθανοῦν. Γιὰτὶ πιστέφετέ με μέσα στὸν παχυλὸν ὕλικόν κόσμον ψυχικόν καὶ νοητικόν ὑπάρχουν ἀντικείμενα, μορφές ζωσες, ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα ποῦ δίδουν κραδασμοὺς ψυχικοὺς, ὡς συναισθήματα, νοητικούς, ὡς σκέψεις καὶ ἀντιληπτὴν καταστάσεων πολὺ διαφορετικὰς θὰ ἔλεγα σὲ καθε ἄνθρωπον, ὡστόσο, εἶναι προικισμένες μὲ πολλὰ, πολλὰ θεῖα χάρισματα ποῦ ὁ ἄνθρωπος ἀκόμα ὄν μπορεῖ νὰ κραδαίνεται, βλέποντάς τα παρὰ μόνον στὸν πολὺ περιορισμένον ὀριζὸν καὶ βαθμὸν τῆς οἰκῆς του ἐξελίξεως. Κάθε τι γύρω μας μᾶς προσφέρει μὲ τὴν προέκτασιν ἀπ' αὐ-  
τό, κραδασμὸ αἰθερικὸ, ὅτι μπορεῖ νὰ διαγείρῃ μέσα μας ὡς συναισθήματα καὶ ὡς σκέ-  
ψιν. Ἀλλὰ οὔτε λέγω ὅτι, θταν ἐξελιχθῇτε θὰ ὀητε ὅτι τό ἴδιον ἀντικείμενον τό ἴδιον τοπίον ἢ ἴδια καταστάσεις διαγείρῃ πολὺ διαφορετικὰ πλέον συναισθήματα καὶ σκέψεις καὶ θταν θεωρῇτε θὰ βλέπετε τὸν θεὸν μέσα στὸ καθε τι, γύρω ἀπὸ τό κά-  
θε τι, ἐκεῖ ποῦ τῶρα βλέπετε νεκρὴν ὕλην, λουλλούδια, πέτρες, δένδρα, λίμνες.

Εἶναι ὀλίγον δύσκολον νὰ ἀντιληφθῇτε αὐτό πρὸς τό παρὸν, ὡστόσο θέλω νὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι ἡ ὑπερουσία Νοῦς εἶναι προικισμένη μὲ τὴν Πανσοφίαν τὴν ὅποιαν ὀρίζει σὲ καθε τι ποῦ δημιουργεῖται ἐξ αὐτῆς, εἴτε εἶναι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἕνα εἶδωλο σκέψους, εἰκόνων, καταστάσεων καὶ ὑπὸ τῶν Ἀρχαγγέλων, τὰ σύμπαντα γεμάτα τῆς χρηστότητος τοῦ ΚΥΡΙΟΥ. Ὅλα γύρω σας τί βλέπετε. Ἐντὶνι μέτρω τὰ ἀντιλαμβά-  
νεσθε, ἀλλὰ ἡ χρηστότητα ποῦ ἐπλήσθησαν τὰ σύμπαντα, πόσοι τὴν ἀντιλαμβάνονται. Καὶ τὰ σύμπαντα ἐπλήσθησαν τῆς χρηστότητος ΤΟΥ.

Ὡστε ὁ Νοῦς ὡς ὑπερουσία, οὐσία, ὑπερύλη καὶ ὕλη εἶναι τό μέσον τό θεῖον

μέσον τῆς ἐκφράσεως τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ καὶ δυναμικῶς τοῦ ἁΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ καὶ ἡ μόνη στήν διδόνειν ὡς ὑπερουσία διὰ τὴν μορφοποιούμεν πλεον συνετῶς εἶδωλα καὶ εἰκόνες καὶ καταστάσεις, συναισθήματα, γιὰ τὴν γίνωμεν υἱοὶ τοῦ Πατρὸς.

Σήμερα θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ πολλὰ διὰ τὸ αἰθερικὸ ἀντίστοιχο τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος καὶ ὀνομάζουμε Δημιουργικὸν αἶθέρα. Θὰ ἐπαναλάβω ὅτι ἔνα εἶναι τὸ αἰθερικὸ ἀντίστοιχο τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος. Ἐν ξεχωρίζει σὲ διαφόρα σώματα, ἀλλὰ ἔνα καὶ μῦνο τὸ ὁποῖον κηρύσσεται μὲ τοὺς τέσσερις γινώστους τρόπους, καθε ἑνὸς τῶν καὶ μὲ μὲν αὐτῆς τῆς αἰθερικῆς οὐσίας ὕλης καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐργασίας, ἰανού-φου ἐργασίας. καὶ κίνησι μετὰ τὸ παχυλὸν ὑλικὸν ὅπως ὑπὸ τὴν ἑποπτείαν τοῦ ἁΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ καὶ ἡμῶν τοῦ αἰδεῖται τὸ ὄνομα δημιουργικὸς αἶθήρ, ἀποτυπωτικὸς αἶθήρ, αἰσθησιακὸς αἶθήρ, καὶ κίνητικὸς αἶθήρ.

Τίς λειτουργίαι ὅπως εἶπαμεν τοῦ κίνητικου αὐτοῦ αἵθερος καὶ περιλαμβάνει μέσα του καὶ ἄλλες τῆς ἄλλας λειτουργίας, τῆς ἐποπτεῖαι ὑποσυνείδητος ἢ ἐνσυνείδητος ὁ ἄνθρωπος προσωπικότης, (ἐπαναλαμβάνω τοῦ κίνητικου αἵθερος), ὡς καὶ τὸ ἁΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Κίνησιν τοῦ σώματος, χεῖρῶν, δι' αὐτήν, ἡ ἐκείνην τὴν ἐργασίαν, μετακί-νησιν τοῦ σώματος ὁλοκλήρου, εἶναι κατὰ τὴν ὑποσυνείδητον ἐκφράσιν ἢ καὶ ἐνσυν-είδητον ἐκφράσιν τοῦ ἄνθρωπου προσωπικότητος.

Ὅμως, οἱ παῖδες τῆς καρδίας, ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, ἡ δημιουργία καὶ κυκλοφορία τῶν διαφόρων αἰθερικῶν ρευστῶν μέσα τοῦ νευρικοῦ συστήματος, συ-μπαθητικοῦ ἢ παρασυμπαθητικοῦ εἶναι κυρίως κατὰ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἁΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑ-ΤΟΣ καὶ ταυτοχρόνως γίνεται διπλὴ ἐργασία, εἶναι κίνητικὸς καὶ δημιουργικὸς αἶθήρ. Προσέχετε αὐτῇ τὴν λεπτομέρειαν.

Κάθε κίνησις ὑπὸ τοῦ ἁΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ περιλαμβάνει μέσα καὶ τὴν δημιουργί-κην ἐργασίαν. αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, τῶν αἰθε-ρικῶν ρευστῶν καὶ τῶν νευρικῶν ρευστῶν. Ὁ ἄνθρωπος προσωπικότης, ὁ κοινὸς ἄνθρωπος προσωπικότης, πολὺ ὀλίγον μπορεῖ νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν λεγόμενον δημιουρ-γικὸν αἶθέρα, καὶ αὐτὸ μέσα τοῦ ἀποτυπωτικοῦ αἵθερος.

Ὅμως ὅταν ὁ ἄνθρωπος προσωπικότης ἀκτινοβολεῖ τὴν ἐσώτερον αὐτὴν του, ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις, γίνεαι ἕνας σφαιρὸς ἐρευνητῆς τῆς ἀληθείας, εἰς τὰς τάξεις μας, γνωρίζεται ψυχοσυνετικὰ γυμνάσματα τὰ ὁποῖα θὰ κάμῃ, θὰ μεταχειρίζεται κατ' ὄρχην τὸν αἰσθησιακὸν αἶθέρα, κίνητικὸν αἶθέρα, ἀποτυπωτικὸν αἶθέρα κυρίως διὰ νὰ γνωρί-σῃ ἐνσυνείδητος τὸ τί πράττει, καὶ μετὰ θὰ κάμῃ καὶ χεῖρῶν τοῦ αἵθερος ὑπὸ τὴν δη-μιουργικὴν τὴν μορφήν.

Δὲν μποροῦμεν νὰ ἔχωμεν κανέναν καλὴν ψυχολογικὴν ἢ πνευματικὴν ἀν-πευτὴν ἂν δὲν γνωρίζεαι νὰ κάμῃ πλήρη χεῖρῶν τοῦ αἰθερικοῦ σώματος του, τῆς αἰθε-ρικῆς οὐσίας ὕλης, τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος του, τὸσον ὑπὸ τὴν μορφήν του ὡς ἀποτυπωτικὸν αἶθέρα, αἰσθησιακὸν αἶθέρα, κίνητικὸν αἶθέρα καὶ δημιουργικὸν αἶθέρα.

Ὅς εἶχον εἶπει σὲ προηγούμενα μαθήματα αὐτὲς τῆς τέσσερις μορφῆς τῆς ἐργασίας τοῦ αἰθερικοῦ μας σώματος γνωρίζομεν πρὸς τὸ παρὸν, ὑπάρχουν καὶ ἄλλες, τῆς ὁποίας ἐποπτεῖαι τὸ ἁΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ καὶ ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ. Ἀλλες πολλὰς τῆς ὁποίας ὁμως ἀργότερα ὅταν θὰ μελετήσωμεν θὰ τῆς ταξινομήσωμεν τὰς τέσσερις αὐτὲς τάξεις. Διότι ἀπὸ καὶ ὑποκρίσει εἰς τὰς αἰσθησεις μας μὲ λειτουργία, ἥδη εἶναι μέσα εἰς τὴν τομέα τοῦ ἀποτυπωτικοῦ αἵθερος. Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμήν καὶ θὰ μπο-ρῶμεν ἐνσυνεί-δητα νὰ κινήσωμεν χεῖρῶν τῆς λειτουργίας αὐτῆς, ἔχωμεν ταξινομήσει τὴν ἐργασίαν αὐ-τὴν εἰς τὸν κίνητικὸν αἶθέρα. Καὶ μὲ καὶ αἰσθανόμεθα ἐνσυνείδητα τὸ τί θὰ γίνῃ, τί γίνεται, τί συντελεῖται, μεταχειρίζομεθα τὴν πρὸ ἐκλεπτισμένην μορφήν τοῦ αἰσθη-σιακοῦ αἵθερος, ἐπὶ τοῦ λεγομένου ψυχικοῦ σώματος καὶ τοῦ κατωτέρου πνευματικοῦ σώ-ματος.

Τὴν δημιουργικὸν αἶθέρα μποροῦμεν ἀπ' αὐτοῦ νὰ τὴν μεταχειρισθώμεν μέσα τοῦ ἀποτυπωτικοῦ αἵθερος καὶ τῆς ἐκφράσεως τῆς βουλήσεως.

Οὐδέμια ἐργασία μπορεῖ νὰ γίνῃ μέσα τοῦ αἰθερικοῦ σώματος τῆς αἰθε-ρικῆς αὐτῆς ὕλης ἂν δὲν προηγηθῇ ἡ ἐκφάνσις τοῦ αὐτοῦ μας ὡς μορφή βουλήσεως.

Νά εἴπωμεν ὅτι πᾶσα λογική, δημιουργική, σοβαρή ἐργασία γίνεται ὑπὸ τῆς οὐλήσεως;

Καί τῶρα τί εἶναι ἡ βούλησις;

Ἐἶνα μάθημα εἶχαμε καθορίσει τί τί εἶναι βούλησις καί δέν πρέπει νά συ-  
σώμεν τήν βούλησιν μέ αὐτό πού σήμερα ἀνυψώσουμε θέλησιν ἢ βούλησιν, πού δέν  
ἔναι τίποτε ἄλλο παρ' αὐτό ἀποτέλεσμα ἐπιθυμιῶν ἐντυπώσεων καί ὠρισμένων γνώσεων  
ῥυθμῶν ἢ ἐσφαλμένων πού θά μεταρρυθμίσωμεν κάλλιστα νά τς ποῦμεν πεῖσμα.

Ἔχετε ποτέ σας μελετήσει τήν διαφορὰν μεταξύ τῆς καταστάσεως πού δημιουργ-  
εῖται μέσα στήν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου πού ἀνυψοῦται πεῖσμα, συνήθεια, καί  
τῆς πραγματικῆς βουλήσεως;

Θά πρέπει νά μελετηθοῦν αὐτές οἱ καταστάσεις καί ὑπάρχει πολὺ μεγάλη δια-  
φορά.

Ὁ ἀνθρώπος ἐρευνητής τῆς ἀληθείας ὡς ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις, βούλεται, καί  
ἐκφράζει αὐτό πού θέλει, δημιουργικά, δυναμικά.

Ὁ ἀνθρώπος προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσις νομίζει ὅτι θέλει ἐνῶ ἐπιθυμεῖ.  
Ἐκφράζει τὸν ἑαυτόν του σέ μέν κατεῦθυνσιν ἀνάλογον τῆς ἐπιθυμίας καί τῆς ἀντι-  
στάσεως ἐκ τῶν ἐντυπώσεων πού ἔχει πάρει καί εἴτε πρόχωρεῖ στό πεῖσμα του, εἰς τήν  
ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ του, ἢ ἀτροφεῖ αὐτόν τό πεῖσμα, δέν φέρνει κανένα ἀποτέλεσμα  
κέραν τῶν ψυχικῶν τραυμάτων καί πληγῶν στήν προσωπικότητα, τήν ἀφῶνα προσωπικότη-  
τα πού ἐκφράζει τό πεῖσμα ἀντὶ τῆς ἐξέλιξεως.

#### Θέλησις καί βούλησις εἶναι ἓν καί τό αὐτό.

Ἡμεῖς θά γνωρίσωμεν τί εἶναι θέλησις, τί εἶναι αὐτό πού ἐκλαμβάνομεν  
ὡς θέλησιν, τῆς προσωπικότητος ἔκφρασις πού δέν εἶναι τι ἄλλο ἢ συνήθεια καί  
πεῖσμα, καί θά δῶτε ὅτι στό πεῖσμα πάντοτε ἡ προσωπικότης ἐπιδιώκει τήν ἐκκλήρωσιν  
κάποιας ἐπιθυμίας, κάποιας ἐπιδιώξεως.

Στήν βούλησιν ὅμως, τί ἐπιδιώκει ὁ ἑαυτός μας ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις.

Ὁ πραγματικός ἐρευνητής, μελετητής πού ἔχει τὸν ἑαυτόν του προσωπικ-  
τητα αὐτοεπίγνωσιν ὡς τς ἐξωτερικόν του κάλυμμα καί ὄχι τὸν ἑαυτόν του;

Στήν πραγματικὴν βούλησιν ἢ θέλησιν ὁ ἀνθρώπος πείθει ὅτι ὑπαγορεύει  
ὁ θεῖος Νόμος, ὡς ἀνάγκη βλέπει καί ἐκεῖνα τὰ ὅποια ποιεῖ ὁ ΠΑΤΗΡ ποιεῖ καί ὁ  
Υἱὸς ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις.

Πείθει αὐτό πού θά λέγαμε ὁρθόν καί ὄχι αὐτό τὸ ὅποσον τείνει μόνον νά  
ἐκανονικοῖσιν ἐπιθυμίας σκέψεις καί ἐπιδιώξεις πρὸς καιρὸς.

Ὅταν ὁ λευκὸς ἐρευνητής θέλει νά ἔχη ἀποτέλεσμα ὡς ψυχοθεραπευτῆς πρέ-  
πει νά ἐργασθῇ μέ τὸν θεῖον Νόμον, τήν βούλησιν, προσέξτε τήν λεπτομέρειαν αὐτῆς,  
νά γίνῃ ὁ ἀνένης καλὰ.

Ἔχει ἀμέσως τήν βεβαιότητα ὅτι θά γίνῃ καλὰ ἂν τό ἐπιτελεῖ ἡ εἰμαρμένη,  
ὁ Νόμος τῆς αἰτίας καί τοῦ ἀποτελέσματος, τό κάρμα. Δέν πεισμώνει ἄταν δεῖ ὅτι δέν  
ἔχει ἀποτέλεσμα τὰ ὅποια ὁ ἴδιος θέλει. Γνωρίζει ὅμως, ὅτι, ὅποιον καί νά εἶναι  
τό ἀποτέλεσμα πάντοτε θά βοηθήσῃ τὸν ἀνθρώπον μέ τὸν ὁποῖον ἀνταρθεῖται ψυχικά  
..... ἀκόμα καί ὑλικά, τό παχύλόν ὑλικόν σῶμα, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ ἐπιτε-  
πεῖ.

Ἀποτυχάνει ἴνας ὁ ὅθεν ψυχοθεραπευτῆς ὁ ὁποῖος πεισμώνει νά γίνῃ ἄνε-  
νης τῶν καλῶν γιγνέσθαι θέλει καί οὐ ὠρισμένον χρόνον. Μπορεῖ νά ἔχη προσωρινὰ ἀπο-  
τέλεσματα, ἀλλὰ αὐτοὺς εἶναι ἐναντίον τῶν θεῶν Νόμων καί εἶναι κατὰ τὸ πεῖσμα  
τοῦ ἑαυτοῦ τῆς προσωπικότητος, καί ὁ λόγος πού πεισμώνει εἶναι γιὰ νά τήν θαυμά-  
σουν οἱ γύρω του ὅτι ἔφερε αὐτός ὁ ἴδιος αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ εἰληκτικὸς ψυχοθεραπευτῆς δέν ἐνδιαφέρεται διὰ τὸς γύρω του, τί τς  
κοῦν, διότι γνωρίζει ὅτι βούλεται ἐκεῖνος ὡς ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις καί ἀφήνει τὸ  
ἀποτέλεσμα εἰς τὸν θεῖον Νόμον τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι.

Δέν θά εἶπω ἀποτυχάνει. Γιατί νά τῷ εἴπωμεν ἀποτυχίαν ἂν δέν ἐπιτρέπει ὁ Νόμος τῆς αἰτίας καί τοῦ ἀποτελέσματος στήν ἐπέμβασίν του, δέν θίγεται, δέν ἀκρίβεται; τί θά ποῦν οἱ γύρω του ἂν δέν ἔχει τό ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα τό ὁποῖον ὡς τόσον δέν θά ἰνομάσωμεν ἀποτυχίαν καί θά ἐκπλαγῇ νά δῇ ὅτι ὑπάρχουν τέτοια ἀποτελέσματα καί θά μωρήσῃ νά τά ὀνομάσῃ πραγματικά θαύματα, τά ὅποια ὁ ἴδιος δέν ἐπερίμενε οὔτε ἐγνώριζεν ὅτι θά ἐλάμβαναν χώραν. Προσέξτε εἰς τό σημεῖον αὐτό.

Πότε ὑπάρχουν πραγματικά ἀποτελέσματα ψυχθεραπείας καί μπορούμεν νά τά ὀνομάσωμεν θαύματα; Τέτοια ἔχετε πολλά; καί τίτε θά ἀντιληφθῇτε ὅτι ἡ Βούλησις σας καί οἱ ἐνεργειές σας διὰ τόν σκοπόν αὐτῶν πῶς τους ἔχουν τήν Θεϊαν Βούλησιν. Τό ὥς σας εἶναι ὥς ἀπὸ ἄλλην πηγὴν καί γιὰ πρώτην φοράν γνωρίζετε ὅτι, τὸν δημιουργικόν αἰθέρα καί εἶναι μέσα σας σέ κάθε ἄτομο τῆς αἰθερικῆς οὐσίας ὕλης ἐντός τοῦ ἑαυτοῦ σας, στήν πραγματικότητα δέν τὸ κυβερνᾶται ἐσεῖς οἱ ἴδιοι ἀλλὰ τόσον τό ΛΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ὅσον καί ὁ ΛΟΓΟΣ ὁ ἐν ἡμῖν μένων ΟΘΩΣ.

Ἐπομένως ὅταν ἀρχίσωμεν σοβαρὰ τὸν τὰ γυμνάσματά μας νά ἐξασκηθοῦμεν εἰς τό νά μπορούμεν νά κάμωμεν ἐνσυνειδητῶς χρῆσιν ὁρῶν τῆς αἰθερικότητος ζωτικότητος ἐντός τοῦ ἑαυτοῦ μας, πρέπει νά γνωρίσωμεν ὅτι εἰσερχόμεθα σέ ἑμὸν χώρον ἐντός τοῦ ὕλικου μας σώματος, θά γνωρίσωμεν ὅτι ἡμεῖς ἐνεργοῦμεν Θεία Βουλῆσει καί πρέπει πλήρως ἡ δική μας βούλησις νά εἶναι πλήρως ἐναρμονισμένη μέ τήν Θεϊαν Βούλησιν.

Γιὰ πρώτην φοράν συναντοῦμεν τόν ΟΘΩΝ μέσα στά σύμπαντά του μέσα στήν Πανσοφίαν Του, τήν Παναγαθότητά Του καί Παντοδυναμίαν Του.

Πλέον γιὰ μᾶς αὐτά δέν εἶναι θεωρίες, εἶναι, πλέον, πρακτική γνῶσις καί ἐμπειρία τόσον, τί τί εἶναι τό ΛΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ μέσα στά σύμπαντά ΤΟΥ καί ὅτι ὑπάρχει ἡ ἔκφρασις τῶν ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Παντοῦ μεσθὰ σύμπαντα θά ἐκτιμήσωμεν τήν δημιουργικὴν ἐργασίαν καί γίνεται μέσα στά σύμπαντα, (καί ἐπιμένω σύμπαντα Νοητικόν, Ψυχικόν καί τῷ τελευταῖον εἶναι τό παχὺν ὕλικόν), καί τότε θά ἐκτιμήσωμεν τήν Παντοδυναμίαν, Πανσοφίαν καί Παναγαθότητα τήν ὁποίαν ἐκφράζει ἡ Θεία Βούλησις.

Γύρω μας τὰ πάντα βρουν φωνοῦν γιὰυτέες τές τρεῖς καταστάσεις τοῦ ΛΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ καί τοῦ ΛΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ καὶ ὁμοῦν τυφλοὶ τὸν Νῶν δέν μπορούν νά ἴδουν, ἀλλὰ αὐτοὶ καὶ ἀρχίζουν νά βλέπουν πρέπει νά μυηθοῦν τὸν ΠΙΤΕΡΑ τους.

Ἔσεστε οὖν ἡμεῖς τέλειοι ὡς καὶ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ Οὐράνιος Τέλειος ἐστὶ ἦτο καί εἶναι ἡ προτροπὴ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

Τό πρῶτον βῆμα καὶ θά κάμωμεν εἰς τήν μελέτην μας ἔρευναν πρὸς ἀπόκτησιν δυνάμεως, Σοφίας ὅχι γνώσεων, εἶναι μέσῳ τῆς προσηλώσεως, συγκεντρώσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας κατ' ἀρχὴν προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως νά φθάσωμεν τό ἀνάστημα τοῦ ἑαυτοῦ μας ψυχῆς αὐτοεπιγνώσεως, νά ἀντιλήσωμεν τήν δύναμιν, τήν Βούλησιν πρὸς τὸν Θεῖον σκοπόν καί νά ἐνεργήσωμεν καταλλήλως.

Τώρα ἔχουμε ἓνα ἄλλον σημεῖον τό ὁποῖον πρέπει νά προσέξωμεν.

Ὁ ἑαυτός μας προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως εἶναι ὡς εἶχαμεν περὶ τό σύνολον ἐπιθυμιῶν, σκέψεων, ἐπιθυμιῶν, ἐπιθυμιῶν ἢ πῶς ἐλαφρῶν δυνάμεων τοῦ ψυχικοῦ μας σώματος καί τοῦ κατωτέρου Νοητικοῦ θά προσέξωμεν ὅτι αἱ δυνάμεις αὐτές τοῦλάχιστον τοῦ ψυχικοῦ σώματος μας μέσῳ τοῦ ἀντιστοίχου αἰθερικοῦ γίνονται πρὸς τήν μίαν κατεύθυνσιν ἢ τήν ἄλλην, μίαν κατεύθυνσιν, ὡς οἱ κραδασμοὶ ἢ ἄλλην, λογικώτεροι κραδασμοί, ὡς οἱ κραδασμοὶ αἰσθησιακοῦ αἰθέρος, ἀπνευματοῦ αἰθέρος κινητικῶν αἰθέρος εἰς τὰ ὅσα σώματα παχὺν ὕλικόν καί ψυχικόν καί εἰς τὰ ἀντιστοίχα τῶν αἰθερικῶν μᾶς δίδουν, τήν ὁρμήν, τὸν θυμὸν, τὴν λαγνείαν συνειδητῶς τῇ ἑαυτοῦ εἶναι προσωρινὰ καί τὰ ὅποια ἡ προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως ἑαυτός μας καὶ ἐπιθυμεῖ καί τὰ ὅποια τὴν κουράζουν, τὴν ἐξασθενοῦν, τῆς δίδουν πολλὰς γυναικας καί τὴν ἀπύκνωσιν.

Πῶς εὐγενικοὶ κραδασμοὶ εἶναι ὅσοι γίνονται καὶ ἀπὸ τὴν βούλησιν τοῦ ἑαυτοῦ μας ψυχῆς αὐτοεπιγνώσεως μέσῳ τοῦ ανωτέρου Νοητικοῦ σώματος καί κατωτέρου, οἱ ἅπλοισι δυνάμεις τοῦ πῶς ἐκλεπτισμένους κραδασμοὺς τῆς ψυχικῆς οὐσίας.

ύλης.

Ἐὰν θά βροῦμεν τὰ εὐγενικά αἰσθήματα τοῦ ἐξυψώνουν τὴν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν ἐαυτὸν μας εἰς τὸ ἀνάστημα τοῦ ἐσωτέρου ἐαυτοῦ μας ψυχῆς αὐτοεπιγνώσεως καὶ ὡς συνδυατικὸν κρίκον κάνουν τὴν ἀφομοίωσιν.

Ἀσφαλῶς θά ὁμιλοῦντομεν ὅτι βίαια συναισθήματα τῆς προσωπικότητος πρὸς ἐξυψηλότησιν χαμηλῶν ἐπιθυμιῶν, ἐπιδιώξεων, ὡς τὴν ζηλοτυπίαν, ἡ μοχθηρίαν, ἡ κακίαν, ὁ θυμὸς, ἡ ὀργή, ἔδν δεηγοῦν τὴν κατώτερον ἐαυτὸ πρὸς τὸ ἀνώτερον ἐαυτοῦ ψυχὴν αὐτοεπίγνωσιν, μᾶλλον τὴν ἀπομαχίζουσιν καὶ τὸ ἀποτελέσμα εἶναι γνωστὸν. Ἐξαποδύνησις καὶ ἐξάντλησις τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος τῆς ἀνοήτου προσωπικότητος αὐτοεπίγνώσεως ἡ ὁποῖα ἀρέσκειται εἰς τοὺς βίαιους αὐτοὺς ψυχονοητικὰς καὶ δαμασκῆς.

Καὶ λέγω, κανεὶς ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας ἔδν μπορεῖ ἐνσυνειδήτως νὰ κάμῃ ὁρθὴν χρῆσιν τοῦ αἰθερικοῦ ἀντιστοιχοῦ τοῦ παχυλοῦ τοῦ ὑλικοῦ σώματος, ὡς κινητικοῦ, αἰσθησιακοῦ, ἀποτυπωτικοῦ καὶ δημιουργικοῦ αἰθέρος, ὅταν, δονεῖται ἀπὸ τὸ ψυχικὸν τοῦ σώματός μετὰ πρᾶναφεριθεῖσες καταστάσεις. Προσέξτε τοὺς λόγους. "Ὑπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν".

Ἄν δὲν ὑπάρχει ἄνωθεν εἰρήνη στὴ Νοητικὴν καὶ Ψυχικὴν σῶμα ἔδν εἶναι εὐκολον νὰ βροῦμεν τὴν σωτηρίαν τοῦ ἐαυτοῦ μας προσωπικότητος αὐτοεπίγνώσεως τῆς κατωτέρως μορφῆς τοῦ ἐαυτοῦ μας ψυχῆς αὐτοεπίγνώσεως.

Ἄσπε ἡ εἰρήνη θά κρέπη νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὰ ἄνω.

Τῶρα θά μοῦ πῆτε, εἶναι ἱκανὴ ἡ προσωπικότης νὰ σιγήσῃ καταστάσεις εἰς τὸν κατώτερον Νοητικὸν καὶ ψυχικὸν κόσμον νὰ δαμάσῃ πάθη, ἐπιθυμίας;

Βέβαια. Γιατί ὁ ἐαυτός μας προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις εἶναι τὸ προῖόν τοῦ κατωτέρου Νοητικοῦ σώματος τοῦ Ψυχικοῦ καὶ τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος καὶ τῶν αἰθερικῶν τῶν ἀντιστοιχῶν.

Ἐπομένως εἶναι μέσα εἰς τὸν κόσμον τῆς τοῦ ὅλα αὐτὰ λαμβάνουν χώραν καὶ αὐτὴ θά κρέπη, ὁ ἐαυτός μας προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις, αὐτὴ θά κρέπη, νὰ τὰ δαμάσῃ νὰ τὰ ἐλέγξῃ καὶ τότε ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι τῆς πρὸς τὸν ἀνώτερον ἐαυτὸν ψυχὴν αὐτοεπίγνωσιν. Ὅταν δὴ τὸ χέρι τῆς προσωπικότητος αὐτοεπίγνώσεως ἡ ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις τείνει τὰ ὁδοῦ χέρια πρὸς ἐναγκαλισμὸν τῆς σκιάς τῆς.

Ἡμεῖς τῶρα ὅταν ἀρχίζομεν τὰ ψυχονοητικὰ μας πειράματα αὐτὴ τὴν στιγμήν, πειράματα νὰ εἴπωμεν πῶς ἐνεργοῦμεν; ὡς προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις ἢ ὡς ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις καὶ τί ἐκφράζομεν τὴν βούλησιν τοῦ ἀνωτέρου ἐαυτοῦ μας ψυχῆς αὐτοεπίγνώσεως ἢ τὴν περιέργειαν ἢ πεισμά, τοῦ κατωτέρου ἐαυτοῦ μας; Προσέξτε..

Ἄν ἀρχίζοντες τὰ ψυχονοητικὰ σας γυμνάσματα εἴθε περὶ ἐργοὶ νὰ ὀητε τὰ ἀποτελέσματα, (περιέργεια εἶναι τοῦ κατωτέρου ἐαυτοῦ σας προσωπικότητος αὐτοεπίγνώσεως) ἂν ὅμως ἀρχίσετε βέβαιοι, διότι ἡ βεβαιότης ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀνώτερόν μας ἐαυτὸν, βεβαιότης ἡ ὁποῖα στηρίζεται πάνω στὰ ἀποτελέσματα αἰτιῶν, θά προσέξτε ὅτι ὁ ἐαυτός σας τοῦ ἐκφράζεται πλέον εἶναι ὁ ἐσωτέριος ἐαυτός ψυχῆς αὐτοεπίγνωσις.

"Στῶμεν καλῶς ἐν κυρίῳ πάντοτε ἀδελφοί μου".

Αὐτὸ τὸ μάθημα θέλω νὰ μελετηθῇ ἰδίαιτῶς.